

[Ministeren for Søfart og Fiskeri.]

Lovforslag, idet jeg paa ny betoner, at det forekommer mig at være en Retfærdighedshandling overfor den arbejdende Del af Befolkningen i vort Land saavel som i andre Lande, at nogle af de Løfter, som blev givet ved Fredstraktaten og ved Folkeforbundets Oprettelse efter Krigens Afslutning, snart gøres til Virkelighed. Det blev lovet ved Fredstraktaten og ved Folkeforbundets Oprettelse, at man vilde søge at regulere Arbejdsforholdene, Arbejdsvilkaarene. Det er kun i ringe Omfang lykkedes, i alt Fald for Danmarks Vedkommende, at udføre de Løfter, som efterhaanden tilvejebragte Konventioner maa siges at give Arbejderbefolkningen, og det forekommer mig at være en rimelig og retfærdig Handling, at man nu skrider til at vedtage det Lovforslag, der er nødvendigt som Følge af den Konvention, som ogsaa fra dansk Side har faaet Tilslutning. Jeg haaber, at det høje Ting vil deltage i den fortsatte Forhandling om Sagen med det Formaal at tilvejebringe et Resultat, som vi maatte anse for forsvarligt.

Villemoes: Dette Forslag til Lov er fra Forelæggelsen i det andet høje Ting den 30. November i Fjor og til Vedtagelsen der den 23. Januar i Aar undergaaet enkelte Forandringer, nemlig med Hensyn til §§ 6 og 8 i Kapitel I og § 15 i Kapitel III, de almindelige Bestemmelser. I sidstnævnte Paragraf er Ordlyden nu:

„For Skibe, der tilhører Staten, eller som af Regeringen maatte blive anvendt til Troppetransport, bestemmer Ministeren for Søfart og Fiskeri, i hvilket Omfang Loven bliver at anvende.“

Mod dette har jeg intet som helst at indvende, tværtimod, jeg synes, det er udmærket, og kan anbefale det.

Lovforslaget er blevet vedtaget i det andet høje Ting med Flertalspartiernes Stemmer, hvorimod Medlemmerne af Venstre og det konservative Folkeparti stemte imod. Det, som Uenigheden drejede sig om, var, hvad den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri ogsaa har gjort opmærksom paa, navnlig Kapitel I, om Forhyring. Om Kapitel II, der angaar Mønstring, og om Kapitel III, de almindelige Bestemmelser, var der Enighed.

Jeg skal straks sige, at det vilde være en Behagelighed og en Fordel, om Reglerne angaaende disse Forhold blev samlet paa eet Sted, fremfor at vi nu har dem i Love og Bekendtgørelser, og derfor er det mit Haab og Ønske, at man i dette høje Ting kunde naa til Enighed om et Lovforslag. Jeg ved

dog ikke, om man kan vente det, thi i den Affattelse, Lovforslaget her har, tror jeg neppe, at det kan faa min eller mit Partis Stemme, idet jeg ikke kan indse Nødvendigheden af at paabyrde Staten en ny Udgift, og det vil jo ske, hvis man gaar over fra det nuværende System med privat Forhyring til Statsforhyring.

Det er ud fra dette Synspunkt, at Mindretallet i det andet høje Ting i Betænkningen, som Udvalget afgav den 10. Januar, udtaler:

„Der er ikke indenfor Udvalget fremført noget Bevis for, at den nuværende Ordning har virket uheldigt, lige saa lidt som der er fremført Argumenter, der i øvrigt har kunnet overbevise Mindretallet om Betimeligheden af nu at gaa over til Statsforhyring.“

Jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at de private Forhyringskontorer, vi har i Øjeblikket, er under offentlig Kontrol. Indehaverne af disse Forhyringskontorer har Bevilling, Kontorerne er autoriserede, og vi ved jo dog, at der med de Rettigheder, de har, ogsaa maa følge Pligter. Jeg tror nok, man skulde have sørgt for paa rette Maade at fremføre Klager, hvis Betjeningen fra Forhyringskontorenes Side med Rette kunde kritiseres. Det vilde begge Parter have gjort, det vilde Rederne have gjort, hvis de havde Grund til Utilfredshed, og ligesaa vilde de paamønstrede have gjort det. Vi er jo dog ikke saa særlig bange for i vort lille Land at fremføre Kritik.

Dersom Forholdene ved Forhyringen var saa slette, at det var bydende nødvendigt at tilvejebringe en Nyordning, kunde Udgiften for Staten selvfølgelig til syvende og sidst ikke være det afgørende. Det er jo rigtigt, som den højtærede Minister for Søfart og Fiskeri oplyste, at det ikke drejer sig om saa forfærdelig mange Steder. Foreløbig har man tænkt at begynde i København, og det er ikke saa overdrevent mange Steder i Provinsen, at slige Statsforhyringskontorer skulde virke med det samme. Alligevel tvivler jeg noget om, at 30 000 Kr. kan strække til. Det er muligt, at Beløbet kan strække til lige til at begynde med, men senere vil det Beløb ikke kunne gøre det — det kan jeg ikke rigtig tro.

Mit Parti er jo forud ikke indtaget i Statsdrift, ønsker ikke mere end højest nødvendigt, og jeg maa sige, at det Kendskab, jeg har til Forhyringsforholdene, ikke giver mig Indtryk af, at de er saa særlig slette, saaledes som de er i Øjeblikket. Nej, for en Menneskealder siden, i de rigtige Hyrebas-